

ΕΥΛΑΒΗ ΜΝΗΜΟΣΕΥΝΑ

ΚΩΝ. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΔΟΥ

ΕΙΣ τὸ πρόσωπον τοῦ πρό τινος ἐκλιπόντος ἀειμνήστου Κωνσταν. Χατζηγεωργίου ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ἐλλητισμὸς ἀπώλεσεν ἐν τῶν ὠραιότερων του σεμνωμάτων, ἡ δὲ ἰδιαιτέρα αὐτοῦ πατρὶς Τήνος τέκνον ἀγαπητὸν καὶ πολῦτιμον. Ὁ μεταστάς ὑπῆρξεν ἐκ τῶν αὐτοδημιουργῆτων ἐκείνων ἐλλήνων, οἵτινες διὰ μόνης τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς ἐντίμου ἐργασίας των κατορθώνουν νὰ ἀναδεικνύωνται νικηταὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἐν ξένη χώρᾳ καὶ ἐν μέσῳ ξένου περιβάλλοντος. Δὲν εἶνε σπάνια τὰ παραδείγματα τῶν φιλαποδήμων ἐλλήνων, τοὺς ὁποίους τὸ ἐμπορικὸν καὶ ἐπιχειρηματικὸν δαιμόνιον ἐκσφενδονίζει εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τῆς γῆς, καὶ οἱ ὅποιοι καὶ πλοῦτον συγχομίζουσι καὶ εἰς δρᾶσιν κοινωφελῆ διακρίνονται. Ἄλλὰ ζηλευτότεροι καὶ μᾶλλον ἄξιοι θαυμασμοῦ εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι, πλὴν τῶν ὕλικῶν ἀγαθῶν, ἀποθησαυρίζουσι συγχρόνως καὶ ἠθικὰ κεφάλαια ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεως καὶ σεβασμοῦ διὰ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτήρος, τὴν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν ἐν γένει κοινωφελῆ καὶ ἐκπολιτιστικὴν δρᾶσιν των.

Ἀπὸ τοὺς σπανίους αὐτοὺς τύπους ὑπῆρξε καὶ ὁ ἀλησμόνητος Χατζηγιωάννου. Νεώτατος, εἰς ἐφηδικὴν ἔτι ἡλικίαν, μετάβας εἰς Αἴγυπτον ἄνευ ἄλλων ἐφοδίων ἢ μόνον τῆς τιμότητος καὶ τῆς φιλεργίας του, ἠδυνήθη βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον νὰ ἀνοίξῃ εὐρὺν τὸν δρόμον τῆς δημιουργικῆς του ἐργασίας καὶ προόδου. Συνεταιρισθεὶς μετὰ τοῦ συγγενοῦς του Παναγ. Ταμπακοπούλου, ἐνὸς τῶν γνωστοτέρων καὶ εὐπολήπτων ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων, ἐγένετο εἰς τῶν ὀνομαστῶν ἐμπόρων τοῦ βάμβακος, κατακτῶν ὄλον ἐν τῇ κοινῇ ὑπόληψιν καὶ πίστιν διὰ τε τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὸ ἄμεμπτον εἰς πάσας ἐν γένει τὰς πράξεις του. Γλυκὺς τὸ ἦθος, πεπρωτισμένος μὲ τὴν ἔμφυτον ἐκείνην ἀγαθότητα τῆς καρδίας, ἦτις καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον πανταχοῦ ἐράσμιον, θεωρῶν τὸν πλοῦτον ὄχι ὡς σκοπὸν ἀλλ' ὡς μέσον εὐγενεστέρων ὑποχρεώσεων, ἐγένετο ἀντικείμενον ἀληθινῆς λατρείας εἰς τὴν κοινότητα Ζαγαζικίου, ὅπου ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἶχε πῆξει τὸ κέντρον τῶν ἐμπορικῶν του ἐργασιῶν, καὶ ὅπου ὡς μέλος τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καμψηφεὶ ἐκλεγόμενος εἰργάσθη μετ' ἀφοσίωσιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς ἑλληνικῆς παροικίας, συντελέσας τὰ μάλιστα διὰ τοῦ προσωπικοῦ του γοήτρου καὶ τῶν ἀκαταπονήτων ἐνεργειῶν του εἰς τὴν ἰδρυσιν Σχολείων, Ἐκκλησίας, Νεκροταφείου, κλπ. δίδων πρῶτος τὸ παράδειγμα εἰς πᾶσαν κοινωφελῆ καὶ πατριωτικὴν πρᾶξιν. Φιλάνθρωπος ἄνευ ἐπιδειξέως, ζῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τῆς εὐποιίας ἐκ ψυχικῆς ἀνάγκης καὶ ὄχι ἐκ ματαιότητος, παρεῖχε θαυμάσιον τὴν προστασίαν του εἰς τοὺς μικροὺς καὶ ἀδυνάτους, καθοδηγῶν καὶ ἐνισχύων διὰ παντὸς τρόπου εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ καθήκοντος. Εἰς πλείστους συμπατριώτας του τῆνις, προσφεύγοντας εἰς αὐτόν, ἤνοιγεν ἔντιμον στάδιον ἐργασίας καὶ ἀποκαταστάσεως.

Ἀποσυρθεὶς ἐκ Ζαγαζικὸν παρὰ τὰς ἐπιμόνους προτροπὰς τῆς Κοινότητος ὅπως ἐξακολουθῆ παραμένων καὶ παρέχων τὰ φῶτα καὶ τὰς ἐνεργείας του, ἐγκατέστη ἀπὸ δεκαετίας περίπου εἰς τὴν περιφέρειαν Φαγγούς, ὅπου οἱ αὐτόθι εἰς κοινότητα συμπηγνύμενοι Ἕλληνες, ἐπωφεληθέντες τῆς εὐκαιρίας, κατώρθωσαν νὰ τὸν θέσουν ἐπὶ κεφαλῆς καὶ νὰ τὸν ἐκλέξουν Πρόεδρον. Καὶ δὲν διεψεύσθησαν τῶν προσδοκιῶν των. Ὁ πολῦτιμος ἀνὴρ, παρὰ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας, ἀνέπτυξε τοιαύτην διοικητικὴν ἱκανότητα καὶ ζῆλον εἰλικρινῆ, ὥστε νὰ τὴν ὀργανώσῃ τελειότερον πάσης ἄλλης, ἰδρύσας νάον, σχολεῖον κλπ. εἰς διάστημα τριῶν μόνον ἐτῶν. Τοσαύτην δὲ λατρείαν καὶ ἐμπιστοσύνην ἐνέπνεεν εἰς πάντας ἀνεξαίρετως διὰ τὴν γλυκύτητα τῶν τρόπων του καὶ τὴν χρηστότητα τῶν αἰσθημάτων του, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἰθαγενεῖς, οἱ κατὰ βάθος ὑποβλέποντες καὶ μισοῦντες τοὺς ξένους καὶ δὴ τοὺς ἑλληνας, νὰ θρηνήσουν μετὰ πόνου τὸν θάνατόν του.

Ὅχι ὀλιγώτερον εὐεργετικὸς ὑπῆρξεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα Τήνον, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπαυσε νὰ ἀγαπᾷ μεταβαίνων κατ' ἔτος καὶ διερχόμενος τοὺς θερινοὺς μῆνας εἰς τὸ γλυκὺ καὶ ὑγιεινὸν κλίμα τῆς νήσου, προτρέπων δὲ καὶ πλείστους ἐκ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ

Ἑλλήνων καὶ συνιστῶν τὴν ἐν αὐτῇ θερινὴν διαμονήν. Βοηθῶν, ὡς ἀληθῆς χριστιανός, τοὺς πάσχοντας, δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν εἰς πᾶν ἔργον κοινωφελές. Συνετέλεσεν εἰς τὴν σύστασιν τῆς αὐτόθι Φιλαρμονικῆς, ὡς καὶ εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς Βιοτεχνικῆς Σχολῆς τῶν ἀπόρων κορασίων, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ, πλήρης στοργῆς καὶ πόνου πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ὄντως ὠραίου καὶ εὐλογητοῦ ἔργου τῆς.

Τοιοῦτος ἐν σκιαγραφίᾳ ὑπῆρξεν ὁ ἀληθινὸς Χατζηγιάννου, τοῦ ὁποίου ὁ αἰφνίδιος θάνατος, ἐπισυμβᾷς τὸν παρελθόντα Μάρτιον κατὰ τὸν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Πειραιᾶ πλοῦν, ἔπληξε τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν, τὴν Τήνον, τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα. Ὑπόδειγμα ἐναρέτου οἰκογενειάρχου καὶ φιλοστόργου πατρός ηὔτύχησε ν' ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα του ἐν ἀρετῇ, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκληροδότησε σὺν τῇ πλούτῃ καὶ ὄνομα ἀγαπητὸν καὶ ἔντιμον ὄπως συνεχίσωσιν ἐν ἀμίλλῃ τὸ ἐμπορικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργον του.

Δ Ε Ν Θ Ε Λ Ω

ΔΕΝ θέλω 'ς τὴν πικρὴ ζωὴ
Ποῦ τόσο πόνεσ' ἡ καρδιά μου,
Μήτε χαρὰ νὰ ξαναἰδῶ,
Μήτ' εὐτυχία πειὰ σιμά μου.

Τὸ ξεύρω ὅτι βιαστικά
Σὰν ξένες θὰ μὲ χαιρετίσουν,
Μ' ἄλλους θὰ πᾶν νὰ κοιμηθῶν,
Καὶ μ' ἄλλους νὰ γλυκοξυπνήσουν.

Μοῦ φθάν' ἡ λύπη ἡ παληά,
Μ' αὐτὴ νὰ ζήσω θέλω μόνο,
Οὔτε καινούρια πειὰ χαρά,
Οὔτε καινούριο πάλι πόνο.

(Σάμος)

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΑΝΟΥ